

Fényugár

Evangéliumi hitebraztó és hirtélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. Egyes szám 20 fillér. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Klotildfalva, utolsó pósta Piliscsaba, Pestmegye.

Van megújulás.

Itt a tavasz. — Ha a kellemes meleg napsütés kivonzott a szabadba és ott körülnézünk, egyelőre még a pusztaság képe tárul elénk. A kertekben hervadt fűvet, elszáradt kórókat látunk, a bokrok és fák ágai is kopárak. Mintha a halál uralkodnék minden felett. Bezzeg, milyen másképp lesz néhány hét múlva! Az egész természet hangosan, ujjongva fogja hirdetni, hogy nem a halál győzött, hanem az élet. A mennynek és földnek mindenható Ura tud új életerőt adni teremtményeinek és nem feledkezett meg a legkisebből sem.

Hányszor mondta ezt el már néked is a tavasz? Vajjon gondoltál-e már arra, hogy ezzel figyelmeztetni akar valamire? Gondoltál-e már arra, hogy ez üzenet számodra a mennyből?

Nem tudom, milyennek látod az életedet. Ha még igen nagy értékeket találsz benne és még rózsás színben áll előtted a jövő, akkor úgy sem fogsz megérteni. Ha azonban elfáradtál már, terheket hordozol — akár a bűnnek, akár a gondoknak a terhét. — ha üresnek, céltalannak látod a jelent és a jövőt, nagyon sivárnak és kiellennek a szivedet, — figyelj a tavasz szavára, a mennyei üzenetre! A Teremtő nem felejtkezik el legkisebb teremtményéről sem, — mennyivel kevésbé rólad — emberről. A Mindenható új életerőt tud adni és át tudja változtatni a pusztaságot virágzó kertté. Csak add át magad Önéki! Hallgasd csak, mit mond néked az Úr Jézus: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek — és én megnyugosztalak titeket.” A fáradtság elmúlik, a teher lehull, a lelkedbe békesség és nyugalom költözik, ha engedsz ennek a szeretetteljes meghívásnak. „Aki én hozzám jő, azt semmiképen ki nem vetem.” Nem kell tehát félned, hogy hiába mész, hogy visszautasítottol. „Vegyétek fel magatokra az én igámat. . . Mert az én igám gyönyörűség és az én terhem könnyű.” Nem lesz többé céltalan és üres az életed, mert Ő gyönyörűség és célt jelöl ki számodra. „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben.” „Ezeket beszéltem néktek, hogy megmaradjon ti bennetek az én örömem és a ti örömetek beteljék.” „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek.” Szeretet, öröm, békesség — nem kívánatosak-e számodra? Mindez a tied, ha eljössz Jézushoz. Minden megváltozik, új élet kezdődik, mert Ő mondja:

„Imé, mindent újjá teszek!”

T. E. d. ft.

Jézus szeretele megment.

W. Richard már kis fiú korában egy szénbányában kereste meg a kenyerét. Apja iszákos volt, anyja Isten imádkozó gyermeke, aki fiának már kis gyermekkorában sokat beszélt az Ur Jézusról, a bűnösök megtartójáról és őt imádkozni is tanította. A fiú a bányában körül volt véve bűnnel és istentelenséggel és gyorsan süllyedt lefelé a lejtőn. Egyszer éjszaka egy hangot hallott: „Gondolj öreg édesanyádra, aki-éjjel és nappal az Urhoz kiált: „Uram, tartsd meg az én fiamat!“ Éz olyan halalmasan szólt hozzá, hogy másnap reggel Isten kezébe tette le az életét. Később így beszélt róla: „Az Ur Jézus és az ördög küzdöttek akkor a lelkemért. Az Ur győzött. Új emberré lettem.“

Igy jutott ott a sötét bányában a bűn átka alól kegyelemre, a halálból az életre. Az Ur megáldott munkásságú bizonyosságtevőjévé tette.

Egyszer egy haldokló vendég-lőshöz hívták. Mielőtt belépett a szobába, egy percig az ajtó mögött állva maradt és a kövelekedő megragadó jelenetnek volt tanuja. Fia-tal férfi feküdt haldokolva az ágyán, körülötte álltak: felesége, két gyermeke, két testvére és 80 éves öreg édesapja. „Feleségem, — nyögte a haldokló — „nem tudnád megmondani, hogy mit tegyek, hogy üdvözüljek?“ „Nem tudom“ — felelte zokogva a felesége. Hiába fordult kérdésével két testvéréhez és végül édesapjához. „Szegény fiam, oh, milyen szivesen mondanám meg neked, de magam se tudom“ — mondta apja.

Erre előlépett W. Richard és az ágyhoz közeledett. A haldokló arcán a reménység sugára éledt, amikor hozzáfordult a kérdéssel: „Uram, nem tudná nekem megmondani, hogy hogy üdvözülhe-

tek?“ — „Igen.“ — felelt Isten küldöttje, — „van egy ígéretem a maga számára.“ Felragyogott a beteg arca, amikor ismételte: „Ígéret az én számomra.“ „Hinne az ígéretnek, amit hozok a maga számára?“ — „Hogyne hinnék!“ Erre elmondta W. az ő előbbi életét. „Őn is így volt?“ — kérdezte csudálkozva a beteg. „Igen és az Ur Jézus vérében bűnbocsánatot találtam. Felolvasok Isten ígéréből.“

Felnyitotta a Bibliát Róm. 10: 4-nél: „Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára.“ A beteg megértette, hogy a törvény vége vesztőhely. W. nemrég jelen volt egy P. nevű ember kivégzésénél és megragadó színekkel ecsetelte, hogy a törvény csak a bűnös halálát kívánja, tovább nem terjed. A törvény vége Krisztus, mert Ő a bűntelen meghalt a bűnösökért és mindenkiért, aki hisz Ő benne és így Isten igazságává lett. Azután tovább olvasott a 9. versig: „Mert ha a te száddal vallást teszel az Ur Jézusról és szivedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.“

Ekkor a beteg felült és rettegéssel az arcán kérdezte: „Benne van ez az én Bibliámban is?“ Csak akkor nyugodott meg, amikor az egyik gyermeke kikereste az ő Bibliájából is. Miután meggyőződött róla, hogy csakugyan benne van, boldog örömmel kiáltotta: „Hála Istennek! Ez ígéret az én számomra is!“

Olyan nagy volt az öröme, hogy elfelejtette testi gyengeségét. „Az Ur Jézus vére minden bűntől megtisztít. Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek!“ Így kiáltott. Még néhány napig élt és másoknak is bizonyágot tehetett arról, hogy mit tett vele az Ur és békességben ment haza. Halála előtt így kiáltott: „Győzelem, győzelem! Dicsőség Istennek!“

A BIBLIA KÖNYVEI

Józsué könyve.

Közvetlen az Egyiptomból való kivonulás után, az amalekiakkal való első harc alkalmával találkozunk először Józsué névével. Ő volt a vezér, abban a dicsőséges csatában, mikor Mózes felemelt karjaitól függött a győzelem kérdése úgy, hogy Áron és Húr álltak oda tartani Mózes kezét. Dicső szerepe volt Józsuének Kanaán kikémlésében, mikor nem tartozott azok közé, kik a népet megfélemlítették. De legdicsőségebb szerepe az volt, hogy Mózes-től átvette a fővezérséget s az ő halála után bevezethette Kanaánba a népet.

A róla elnevezett könyvnek ez utóbbi a tárgya. Mintegy 17 év történetét foglalja magában. Az első öt fejezet a nagy művelet előkészületeit írja le, köztük mindjárt az első fejezet a legfontosabbat, melyben az Úr újból közvetlenül megerősíti Józsué-t a már Mózes útján közvetve nyert nagy megbízatásában. A Jordánon való csodálatos átkelés után (3. fejezet), a 6. fejezetben játszódik le Je.ikhó nem kevésbé csodálatos elfoglalása. Nem Izrael fegyverei, lovai és szekerei végzik, hanem maga az Úr. De jaj is annak, aki magának akar zsákmányolni valamit. Ákának életével kell lakolnia, mert figyelmen kívül hagyta, hogy minden az Úré. (7. fejezet.) A hit ereje s az Úr félni való szentsége tűnik ki a későbbi harcokból is. A 12. fejezet után következik a megliszlított ország felosztása a 12 törzs között, mindenütt isteni utasítás s így az önző emberi szív türlőztetése alapján. „Nem esett el csak egy jó szó is, mindama jóból,

amelyet szóltott vala az Úr Izrael házának. Mindaz betelt.” Ezt állapítja meg boldogan a 21. fejezet vége. A következő fejezet azonban egy oltár építésével kapcsolatban érezteti, hogy a nép szívében még sok ellenség maradt kiirtatlanul s a nyugalom nem fog soká tartani. A két utolsó fejezetben bucsuzó Józsuének ép azért a sikemi országgyűlésen igen komolyan kell szólnia a néphez, hogy szolgáljanak minden élet-megnyilvánulásukkal az Úrnak, aki a szolgaság házából a kegyelem földjére hozta oly nagy áron őket. Józsué a maga részéről kijelenti: ha mindenki elszakad is, ő az Úr mellett marad. Határozottsága határozottá teszi a népet. És felemelő, amint a nép még egyszer összesimul Józsué alakja körül az Úrral való szövetségben, mintegy támpontot nyújtva a könyvnek arra, hogy az elismerés nyugodt hangján szóljon a Józsué halálával záruló korszakról.

A könyv szerzőjére nézve nincsenek oly éles ellentétek, mint Mózes könyvénel. A szabad gondolkozók nem tiltakoznak az ellen, hogy a feljegyzések nagy része Józsué-től való. Viszont hívő teológusok is megengedik, hogy Józsué csak főhőse, de nem szerzője a róla elnevezett könyvnek. Józsué neve eredetileg Hóseás volt. Kanaán kikémlése alkalmával kapta Mózes-től a Jehósua nevet. Hóseás annyi, mint „üdvösség”. Jehósua annyi, mint „Jehova üdvösség”. A nyelvhasználat folytán Josue, majd később Jésua formát vett fel s ebben a formában hordta e szót annak legdicsőségebb tulajdonosa, az Úr Jézus. A Zsidókhoz

irt levél negyedik fejezete nem is mulasztja el az alkalmat, hogy felmutassa az Úr Jézusban az igazi Józsuét, akinek valóban sikerült bevinni az Ő népét a teljes nyugalomba.

Meglepetés.

Az Úr Jézus rámutatott arra, hogy mi az oka annak, hogy az embert olyan gyakran érik nem kívánt meglepetések. „Túlságosan elfoglalják magukat“ (Máté 24:37.). A külső dolgok teljesen lefoglalják őket. Az Úr Jézus az özönvíz előtti időre utal. Az emberek tudhatták volna, hisz előre megkapták a figyelmeztetést, de hiába, meglepetésszerűen érte őket, mert csak az evés, ivás, házasulás foglalkoztatták őket. Az Úr Jézus második példának felhossa Sodoma és Gomora esetét, ahol minden figyelmeztetés dacára a vég váratlanul, meglepetésszerűen jött. Ha figyelünk az Úr Jézus szavára, akkor láthatjuk, hogy Sodomában még valami volt, ami őket nagyon igénybe vette: „Vettek és eladtak.“ A kultúra előrehaladása kifejlesztette a kereskedelmet és ez annyira foglalkoztatja az embereket, hogy nincs többé csendességük, nyugalomuk. Ha nem ül is az illető a pénztárcönyvnel, akkor is tele van az agya a számokkal, tervekkel, gondokkal, úgymint képtelen valami másra gondolni. Talán elmegy a templomba, de az se ér semmit sem. Akár a templompadban, akár az íróasztalnál, vagy a vendéglőben ül, az mindegy, mindenhol a számok, az üzlet foglalkoztatja. Így egyik embert a szórakozás, a másikat a dicsvágy, a harmadikat az üzlet annyira lefoglalja, hogy nincs ideje a gondolkodásra. És ezért nem veszi észre, hogy mi közeledik és váratlanul fogja érni

az elkövetkező idő. Így most is megrázó dolgoknak nézünk elébe, amikor minden hiába lesz. Később jönnek majd rá az emberek, hogy a lényegét elfelejtették. Sem a háború, sem az azóta lezajlott idő nem térítette észre az emberiséget. Tovább támolynak, tovább tülekednek a tömegben, anélkül, hogy megállnának és megkísérelnék egyszer legalább csendben lenni, egyszer az életben, a nagy, a döntő kérdést a középpontba állítani. Igen, — lesznek megint nagy, rettenetes meglepetések. Események, melyek ennek az egész nagy emberi erőlködésnek az esztelenségét napvilágra hozzák.

„Ezenképen lesz azon a napon, melyen az embernek Fia megjelenik.“ Luk. 17:30.

Lohmann E.

Az úzás művészete.

Egy fiatalember komolyan vágyakozott békesség után, de bármennyire igyekezett, nem tudta azt megtalálni.

Elpanaszolta barátjának nagy baját: „Nem tudom, hogy van“ — mondotta — „olyan régen küzdök békességért, de nem tudom megragadni.“

A barátja hallgatott először, azután megkérdezte: „Tudsz te úzni?“

„Hogyne, miért kérdezed?“

„Mondd, könnyen tanultad meg?“

„Eleinte nehezen ment.“

„Mi volt a legnehezebb?“

„A legnehezebb volt a víz felszínén csendesen fekvemaradni. Az ember elméletben tudja, hogy a víz viszi, de a gyakorlatban nehez ezt elfogadni. Így voltam én is. Kínlódtam, hogy a saját erőmből a vizen tartsam magam. Ennek következtében azután lesülyedtem, mint egy darab kő. Amikor

azután megértettem, hogy úszni annyit jelent, mint bízni a víz horderejében, akkor azután gyermekjáték lett az úzás. Kényelmesen ráfeküdtem a vízre és az vitt.”

„Látod, úgy ahogy úszni annyit jelent: bízni a víz horderejében, úgy hinni annyit jelent: bízni Isten Igéjének horderejében. Nem biztosabb-e Isten Igéje a hullámozó víznél? Az Ő izenete eljut tehozád is, aki már-már elsülyedsz a saját erőlködésed miatt. Az Ő izenete számodra így szól: „Az Isten kegyelmi ajándéka örök élet a mi Urunk Jézus Krisztusban.” (Róm. 6:23.) Az én Megváltóm azt mondja: „És én örök életet adok nékik; és soha örökké el nem vesznek és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.” (Ján. 10:28.) Nem akard abbahagyni az erőlködést és a kegyelem folyóján nyugodni, amely Isten igéjéből árad?”

A fiatalembert Isten Lelke meggyőzte tévedéséről. Hitt az Úr Jézus szavának és reábizta magát. És a víz — vitte.

Aki az övéiről nem gondoskodik.

Különös álmom volt! — mondta egyszer egy barátom. „Azt álmodtam, hogy meghaltam és az ágyamat körülállták feleségem és a gyermekeim. Nem sírtak és nem jajveszéltek, ahogy vártam volna, hanem kezeiket az égre emelve átkoztak engem. — Miért átkozódtok, mit vétettem ellenetek? — kérdeztem. Nem teljesítettem a kötelességemet veletek szemben? Nem voltam szerető atyátok? Nem dolgoztam éjjel és nappal értetek? Nem vontam meg magamtól mindent, hogy nektek legyen? — Igen, — felelték — ezt tudjuk és hálásak vagyunk érte, de csak a testükről gondoskodtál, a lelkükné-

számára semmit sem adtál. Házat építettél, asztalt terítettél és kincseket gyűjtöttél a számunkra, de a lelkünket éheztetted. Sohasem beszéltél nekünk az örökkévaló dolgokról és azt sem láttuk, hogy te gondoltál volna az örökkévalóságra. Csak a földi élet útját mutattad meg nekünk. Vádolunk téged, mert jobban, mint valaha, megvilágosodott előttünk, hogy az ember csak vendég ezen a földön és minden gazdagsága csak olyan, mint a fű virága. Itt csak vándorok vagyunk és odafent van a hazánk.”

„Felébredtem” — folytatta azután barátom. — „Kínomban csurgott rólam a verejték. Az álom elmúlt, de sohasem tudtam többé elfelejteni. Mélyen a lelkembe vésődött, amit az enyéim mondtak. Igazuk volt, nagyon igazuk, semmit sem tettem a lelkükért és a magaméért sem. De mától kezdve minden másképen lesz. Félelemmel és rettegéssel akarom véghez vinni lelkem üdvösségét és az enyéimét is a lelkemen viselem ezentúl.”

Gondolatok.

Ha új szívünk van, akkor a saját énünk egészen eltűnt; nem nézünk többé arra, hogy mások mindig szeretettel bánnak-e velünk, vagy pedig gyöngédtelenül beszélnek velünk és szeretetlenül mennek el mellettünk; mert ha ezekre nézünk, ez még a régi természet jele.

Ne várj győzelmet az ördög felett, amíg teljesen ki nem szolgáltattad magadat Istennek. Addig csak a levegőben vagdalkozol.

A Szent-Lélekkel való elpecsételés hirtelen megy végbe; ez a második újjászületés, s ez nem fájdalemak közt történik.

K Ü L M I S S Z I Ó

Hazament.

A mikor 1926. január 11-én Afrika Mbaramo városába értem éppen azelőtt 8 nappal temették Daudi törzsfő fiatalabb öccsét. A községet emelkedett hangulatban találtam. Nem is olyanok voltak, mintha valaki meghalt volna közülük, hanem, mintha a mennybe emelkedett volna fel. A keresztyének is, a pogányok is csodálkoztak, hogy így tudott meghalni. Öreg édes anyja, aki évek óta nem mutatott semmi érdeklődést a gyermeke hite iránt, csodálkozva csóválta a fejét. Jelen voltam az első keresztségre előkészítő hittanórán, amelyen részt vettem. „En is úgy szeretnék meghalni, ahogy a fiam“ — mondotta újra és újra. „Az első három napon eszméletlenül feküdt a fiam“ mondotta — „de Isten nem akarta, hogy így haljon meg. A negyedik napon fordulat állott be. Mi azt gondoltuk, hogy a betegség javult, de ő újra és újra csak azt mondta, hogy meg fog halni. Azután sorra az ágyához hívott bennünket, hogy elbucsuzzék. Először a törzsfőt, azután engem, azután egyiket és másikat a községből és az utolsó nap reggelén a feleségét és három gyermekét, gyengéden megölelte és megáldotta őket. Utoljára Lázár nevű hitoktatót hívta. Ő maga is beteg volt, de azért odament. Sokat beszéltek még egymással, énekeltek és imádkoztak. Mindenkinek külön-külön a lelkére kötötte, hogy igyekezzenek úgy meghalni, ahogy ő. Világosan állott előtte útja. „En az én Atyámhoz megyek. Maradj az Ur Jézusnál, akkor te is ezen az úton haladsz.“ Mindenre kiterjedt a figyelme. Kérte Lázárt, hogy mondja meg Rorariusnak, akinek a kis üzletét vezette, hogy „tudatosan egy fillérrel sem csalta meg.“

Hadji.

Néhány hónappal ezelőtt a baltai Jávában egy missziói háttábor előtt egy ősz mohammedán asszony állott, aki azelőtt Hadji volt, ami annyit jelent, hogy mellesleg zarándok. Megfigyeltem, hogy minden járókelőt megszólított és beszélt velük. A kíváncsiságom növekedett és megszólítottam: „Hadji mit csinálsz és kik azok az emberek, akikkel beszélsz?“ Sohasem felejttem el Hadji válaszát: „Beszélek nekik Isten szeretetéről, ami az én szívemet betölti. Most csak nemrég tapasztaltam meg ezt az szeretnét, hogy az én népem, akik még nem ismerik, megismerjék.“ Majd így folytatta: „Nem gondolod, hogy hogy szomszédjainak. Én nemcsak azt akarom, hogy a régi vallásukat elhagyják, hanem az élő vizek forrásához vezetem őket. És ők nem mennek el tőlem, és ha elmennek, akkor visszajönnek. Egy egész csapat jön közülük mindennap hozzám.“

A kedves öreg nő megtalálta az életnek azt a vizét, amiről megvan írva: „Az a víz, amelyet élek adok neki, örökéletre buzgó viznek kútfeje lesz őbenne.“

És nemcsak ő találta meg, hanem másokat is el akart odavezetni.

Láttam a prédikációt.

Sohasem hallottam a te prédikációt, de láttam azt“ mondott egy pogány a misszionáriusnak.

„Ismerem egy embert — mondotta — aki a szomszédjainak réme volt, de amióta a te Jézus vallását felvette, azóta egészen megváltozott. Szelid, barátságos, rendes, úgyhogy mindenki tiszteltetben tartja. Ebből látom, hogy amit te tanítasz, az jó.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márc. 16. Luk. 18:15—30, Jer. 5:20—31.

A legnagyobb veszedelem akár az egyes egyének, akár egy népnek az életében, ha kihalt belőle az istenfélelem. Még azok is, akik nem mentek át az újjászületésen s nem találták meg lelkük békességét a Golgotha keresztnél, legnagyobb részt hisznek Isten létezésében, s bizonyos tisztelettel és félelemmel gondolnak erre az előttük bár megfoghatatlan Istenre, akinek hatalmát és szentségét mégis sejtik. De ahol már ez sincs a szivekben, ott igazán borzadalmas és rettenetes dolgok történnék, s közeledik az ítélet.

Márc. 17. Luk. 18:31—43, Jer. 6:1—10.

A büntetés elérkezett Jeruzsálemre. S mily csodálatos! még a harag kitöltetésének közepette is ki-kitör Isten szívéből a megbocsátani kész szeretet, amely a bűnbánatnak csak egyetlen jelére, legkisebb megmozdulására vár, hogy újra magához vonhassa ezt a tőle elszakadni készülő népet. Az Úr kész szólni és kérni, de hol vannak a fülek, amelyek meghallják beszédét, s a szívek, amelyek befogadják?!

Márc. 18. Luk. 19:1—10, Jer. 7:1—15.

Ma is milyen sokan vannak, akik avval áltatják magukat, hogy ha vasárnaponként elmennek a templomba, akkor eleget tettek vallásos kötelességeiknek, s hogy azután hétköznap mit csinálnak, milyen az életük, ez nem tartozik senkire, még Istenre sem. Ez a legborzasztóbb képmutatás! Isten előtt utálatos az olyan templombajárás, vagy bármely más vallásos szertartás, amely nem alázatos és őszinte szívből fakad, olyan szívből, amely érzi a maga bűnös voltát, s kész magát az Úrnak átadni, hogy az megtisztítsa, s istentiszteletét kedvessé tegye a mennyei Atya előtt.

Márc. 19. Luk. 19:11—27, Jer. 26:7—19.

24. A prófétát, aki az Úr megbízásából hirdeti Istennek ítéletét, de mielőtt az elkövetkeznék, még egyszer megtérésre hívja föl a népet, az a nép kész volna azonnal megölni. Nem így történt-e magával az Úr Jézussal is? S utána sokakkal, akik az Ó nyomdokában haladtak. De bár a vértanúk vépi hullása az evangélium magvetése, addig egyik sem halhat meg, míg Isten órája el nem érkezik, míg a reá bízott feladatot el nem végezte. Jeremiást is megmenti az Úr keze, s nem engedi, hogy halálra adassék.

Márc. 20. Luk. 11:14—28, Ef. 5:1—9,

Luk. 9:51—56, I. Pét. 1:13—16. Jézus nem ítéletet hozott a világra, hanem kegyelmet.

S a kegyelemnek ez az ideje még most is tart. A Szent-Lélek még most is azon munkálkodik, hogy a lelkeket Jézushoz, a Megtartóhoz vezesse. Gondolkoztunk-e már valaha Istennek ezen a hosszútűrő kegyelmén? Siessünk ezt a kegyelmet nem csak magunk számára megragadni, hanem másokhoz is elvinni, mert a kegyelem ideje le fog járni, s jön az ítélet. Jó, hogy az ellenálló lelkek erről is halljanak, de első sorban ma mégis azt a Jézust kell elibük állítanunk, aki nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.

Márc. 21. Zsolt. 18:1—7, 18—20, Jer.

8:18—9:1. Jeremiás, az Úr kiválasztott eszköze, mindenkinél világosabban látta népének súlyos bűneit. De ez a látvány nem arra indította, hogy elítélje és eltaszítsa magától ezt a népet, hanem hogy mélyszégyen fájdalommal keseregjen fölötte. Az ilyen lelkek tudnak igazán másokat hordozni és érettök imádkozni. S milyen nagy szüksége volna a mi magyar népünknek ilyen, mások terhére hordozó és érettök imádkozó lelkekre. Nem állanál-e be ezeknek a sorába?

Márc. 22. Luk. 19:29—40, Jer. 10:1—9,

16. Hányszor vissza-vissza tért Izrael népe a bálványimádáshoz, amelyet a pogány népektől eltanult! Hányszor feledkezett meg az ő hatalmas Istenéről, a mindenség alkotójáról, a seregek Uráról! Hajlandók vagyunk ezért elítélni Izraelt, de valjon köztünk, keresztyének közt is nincsenek-e sokan, akik szívük középpontjában nem Isten képét hordozzák, életük legfőbb célját nem az Ő megismerésében, s a Neki való szolgálásban találják, hanem különféle, testi és lelki bálványok előtt hódolnak, s azok után futnak. Alázzuk meg magunkat a keresztyének bűnei alatt is!

Márc. 23. Luk. 19:41—48, Jer. 10:17—24.

Sok ember azt hiszi, hogy ő maga irányozhatja a maga lépéseit, s épen azért elveti Isten vezetését. Pedig akit nem az Úr vezet, azt a sátán vezeti, csakhogy olyan csalafintán, hogy az ember nem látja a vezetőt, s büszkén tartja önmagát a saját élete irányítójának. Az Úr vezetése azonban világos, s aki ebben a világosságban jár, az tudja, hogy ki vezeti őt. Fájdalom, nagyon sok embernek kemény fenytésre és összetörettetésre van szüksége, míg meglátja a maga útjának helytelenségét és veszedelmét. Jó azért megragadnunk és megcsókolnunk a fenytető kezét!

Márc. 24. Luk. 20: 1—19, Jer. 11: 18—23. A mézsárszékre hurcolt báránynak, az Úr Jézusnak már itt látjuk egy előképét, Jeremiásban. A hitellenek sohasem tűrhették azokat, akik nekik Isten szent akarát hirdették, azoknak mindig vesztükre törték. Az Úr Jézus előtti időkben még így imádkoztak az ilyen üldözött kegyesek: „Hadd lássam a te bosszúállásodat rajtuk.“ De Jézus másforma imádságra tanította követőit: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek.“ Ezt az imádságot tanuljuk meg.

Márc. 25. Luk. 20: 20—26, Jer. 15: 10, 15—21. Akármennyire szorongatják is Isten gyermekeit a hitellenek, azok nem térhetnek többé vissza ezekhez, nem mehetnek vissza régi életükbe és bűneikbe, hogy a szenvedéseket elkerüljék. A hitleneknek kell megfordulniok, s ugyanarra az útra lépniök, amelyen a hívők járnak, csak így lehet köztük békesség. S ha ez meg nem történik, akkor Isten gyermekeinek erősen kell állniok amellet az igazság mellett, amelyet megismertek. Nincsenek magukra hagyva ebben a küzdelemben, az Úr az, aki mellettük áll, s megvédi és megszabadítja őket.

Márc. 26. Luk. 20: 27—40, És. 52: 7—10. Milyen öröm és boldogság hirdetni az evangéliumot, hirdetni a békességet, a szabadulást! Milyen nagy felmagasztaltatás űrállónak lenni, s az őrhelyről figyelni az Úrnak nagyságos cselekedeteit. Érezték ezt mindenkor Istennek követői, de különösen érzik és tapasztalják ezt az örömet és boldogságot azóta, mióta az igehirdetés középontjává Krisztus keresztje lett. Ebben lett nyilvánvalóvá Isten szabadítása, szeretete és ereje. S aki ezeket önmagán megtapasztalta, nem öröm-e annak bizonyosságot is tenni róluk?

Márc. 27. Ján. 6: 1—15, Róm. 5: 1—11, Ján. 6: 47—57, II. Kor. 7: 4—10. Senki sem lehet Isten előtt, amíg meg nem látja, hogy önmagában semmi igazság nincs, s csakis Jézus váltságáhalála által igazulhat meg. De aki ezt elfogadta, az evvel együtt mindent megnyert: békességet, reménységet, szeretetet, erőt. S ezek a drága ajándékok megmaradnak számára a kísértések, a megpróbáltatások, a nehézségek közt is, amikor legnagyobb szüksége van rájuk. Így tanul meg dicsekedni, de nem ön-

magában, hanem Istenben a Jézus Krisztus által.

Márc. 28. Zsolt. 19, Jer. 17: 5—17. Az emberi sziv csalárdságát csak Isten ismeri igazán, s az, akinek Isten megvilágosított szemeket ad. Csak ilyen megvilágosított szemekkel tudjuk felismerni, hogy milyen boldogság emberekben bízni, s hogy csak az emberekben, természetesen, megbízhatunk, akik teljes szívvvel az Úréi, mert ez már nem emberekben való bizodalom, hanem az Urban, aki az Ő Lelkét adta nekik.

Márc. 29. Luk. 20: 41—21: 4. Fil. 1: 1—11. Pál ezt a levelet a Filippibeliekhez a börtönből írta, s ez a levél mégis tele van örvendezéssel. Mert Pál itt sem saját magára és a maga nehéz körülményeire néz, hanem az Úrra tekint és hálákat ad. Aztán pedig megteleik a szíve szeretettel az Ő drága lelki gyermekei iránt, akikre imádkozva gondol, akik után vágyakozik, de akikkel innen a távolból is tud gazdag áldásokat közölni.

Márc. 30. Luk. 21: 5—19. Fil. 1: 12—26. Pál apostol még annak is tud örülni, ha némelyek versengésből hirdetik az Igét. Annyira bízik magának az Igének erejében, hogy hiszi, hogy az még az igehirdetők gyarlóságain és bűnein keresztül is tud hatni. Igazi áldás, természetesen, csak azon az igehirdetésen van, amely tiszta szívből és szeretetből fakad. Akik így hirdetik az Igét azok nemcsak a hallgatókra árasztanak áldást, hanem az áldás önmagukra is visszahárul, erősítj hitöket, s újabb és újabb áldások befogadására teszi öket képpés. hogy aztán a nyert áldásokat ismét gyümölcsöztessek másoknak a lelki hasznára.

Márc. 31. Luk. 21: 20—38. Fil. 1: 27—2: 4. Isten gyermekeinek nagy elhivatásukhoz méltóan kell magukat viselniök. Egyik legfontosabb kívánsága az Úrnak az övéitől: az egység. Ez csak úgy jöhet létre, ha mindegyik megtagadja magát, s él nem ő, hanem él benne a Krisztus, akinek Lelke nem szétválaszt, hanem egyesít. Isten gyermekeinek, természetesen, a szenvedésre is készen kell lenniök, sőt hálás szívvvel fogadni azt, mint Isten kegyelmének egyik jelét, mert „akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad.“ (Zsid. 12: 6.)

Vargha Gyuláné.

Ha csak akkor vagyunk boldogok, mikor mások szeretnek és tisztelnek, ha nem állunk még úgy, hogy akkor érezzük magunkat a legjobban, mikor mások tekintetbe sem vesznek, akkor még nem állunk jól.